

[Morten Lange.]

muner er begyndt at oprette selvstændige kunsthøjesterets, og det er udmærket, og det vil gøre det nemmere for dem også at gå ind under denne lov, idet de så af disse fonds kan tage kommunens andel, men jeg er helt enig med tidligere ærede ordførere i, at en fast statsstøtte, en fast procent, og ikke en procent og så en dispensationsprocent, vil være rimeligere, og 75 pct. kan formentlig være fornuftigt.

Altså hvad angår selve hovedstykket i loven om Statens kunsthøjesteret, kan jeg kun sige: det er prisværdigt, at beløbet bliver sat op, men det er stadig væk alt for utilstrækkeligt. Der bliver bygget alt, alt, alt for meget herhjemme i dag, som ikke har fået nogen kunstnerisk imprimatur, når det engang står færdigt og skal ses på i årtier, måske i århundreder, som et minde om, hvordan man lavede bygninger på statens regning i vor tid.

Når man så kommer til det sidste stykke i loven, som omhandler, hvad man så forment har kaldt Eckersberg-Thorvaldsensfondet, så skulle man vente, at der måtte være penge i noget, der har et så fint dobbeltnavn. Jeg har med omhu læst den indstilling, hvorefter man mener at kunne slæbe sig op på 200 000 kr. om året til diverse formål, men det er helt klart, allerede efter hvad der er oplyst, at de 200 000 kr. ikke engang kan dække rimelig understøttelse til de pågældende efterladte ældre kunstnere og til de pågældende ældre kunstnere, så vidt jeg kan indse, og til de øvrige, som man siger man gerne vil hjælpe, dels yngre kunstneres ældre efterladte, dels midaldrende kunstnere og dels midaldrende kunstneres yngre efterladte, og hvad ved jeg. Jeg kan kun se, at resultatet bliver, at der ingen penge bliver, lad os lige så godt se det i øjenene. Hvis man læser indstillingen, er man klar over, at det stadig væk kun er hovedformålet, der kan dækkes; så er der kun 25 000 kr. tilbage i drikkepenge, og det kan ikke tjene til noget som helst fornuftigt og fasttømret uddelingsprincip. Når der er for få ansøgninger til at motivere en forhøjelse, skyldes det hyppigt, at den sum, der er til rådighed, er så lav, at man på forhånd anser det for relativt brødløst at søge.

Endelig har jeg gjort mig mine tanker

om lovgivningsarbejdet. Jeg er fuldstændig klar over, at vi nu har fået et ministerium for kulturelle anliggender, og hvis dette skal være en fanfare fra det nye ministerium, så kunne jeg ønske det ny ministerium et større valdhorn. Hvis det skal være linjen i et nyt ministerium, så vil jeg tillade mig ved lejlighed at foreslå at lade støtten til kunsten overgå til bemyndigelseslov under landbrugsministeriet. Der kan man bruge pengene, og så kommer der måske noget mere effektivt ud af det.

Birthe Wetlesen: Da loven om oprettelse af Statens kunsthøjesteret og Eckersberg-Thorvaldsensfondet blev vedtaget i 1956, var mit parti ikke repræsenteret i dette høje ting. Havde det været repræsenteret i tinget, ville det ikke have kunnet tiltræde det daværende lovforslags § 1. Det er rigtigt, at der ved statens bygninger, som ved byggeri i øvrigt, også bør anvendes et beløb til udsmykning. Hvor stort beløbet skal være, må imidlertid nøje hænge sammen med det enkelte bygningsværk, dets størrelse, dets anvendelse og beliggenhed og meget andet. Ligesom en privatmand normalt vil afsætte et vist beløb til udsmykning ved byggeri, er det naturligt, at staten og kommunerne afsætter et vist beløb, men dette beløb må hænge nøje sammen med det enkelte byggeri, og pengene til udsmykning bør bevilges i forbindelse med hver enkelt byggesag. Det er ikke rigtigt at sætte hverken 700 000 kr. eller 1½ mill. kr. til side på en særlig konto og ved lov fastsætte, at nu skal der med vold og magt ofres så mange penge til udsmykning o. s. v. For kommunerne gælder ligesom for den enkelte borger, at de virkelig selv må afgøre, hvor store beløb de i forbindelse med hvert enkelt bygningsværk eller anlæg vil anvende til udsmykning. Den højtærede minister for kulturelle anliggender udtalte ved fremsættelsen:

„Det må antages, at denne tilskudsordning ikke er tilstrækkelig til at formå navnlig mindre kommuner til at påtage sig deres andel i en kunstnerisk udsmykningsopgave.“

Det forekommer mig, at den højtærede minister hermed giver udtryk for, at det er statens opgave at lokke kommunerne til at give penge til udsmykning. Mon dog ikke de fleste kommuner styres af fornuftige